

Hudskiften.

döden dagas, hur de doftar dy, jag smakar som en kallsup
snittar upp mitt eget snöre – det som binder till annat.
kanske du.

i paris fanns inga dagar ingen början inget slut
heller inget där emellan och
den obrutna färden nedåt genom hud och hår var vansinnig:
resan. liksom ett tecken som
visar bort mot annat för alltid, en isärbändning i att
lyda annat än jaget.
en splittring.

skifte av mig, i mitten jag och så alltid
ovanför medlen till rening men så
error
error:
den sprutande marken under och denna

hutlöshet.

hudlöshet.

höljet om kroppen när den skakar
höljet om kroppen när den darrar
vad fattas den, natten hård fullständigt tillsluten i stål av stål.
staden bandagerad liksom käken – sprucken, sorgsen i sitt eget ansikte av errortal och errorord, ord ord och
hur de falla. liksom huden när den flagnar torr och trött
tyst och total
armar utan skydd, panna, nacke likaså: kanhända plast en timme eller två.
den absoluta dödens dagar dränerar mina lungor
inget självförsvar i världen lyser upp, är lämnad åt herren saturnus och uranus
laboratoriet
krematoriet: dit man skickar dessa monstern de som kommit ut i småbitar

vanskapta:
bryta handens fingrar bakåt i blod i bikt,
fälla så sig själv likt barnet i sin vrå –
bär mig till floden
höljet om kroppen när den skakar

hudlös.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jennie M med Poeter.se id #34611 innehar upphovsrätten